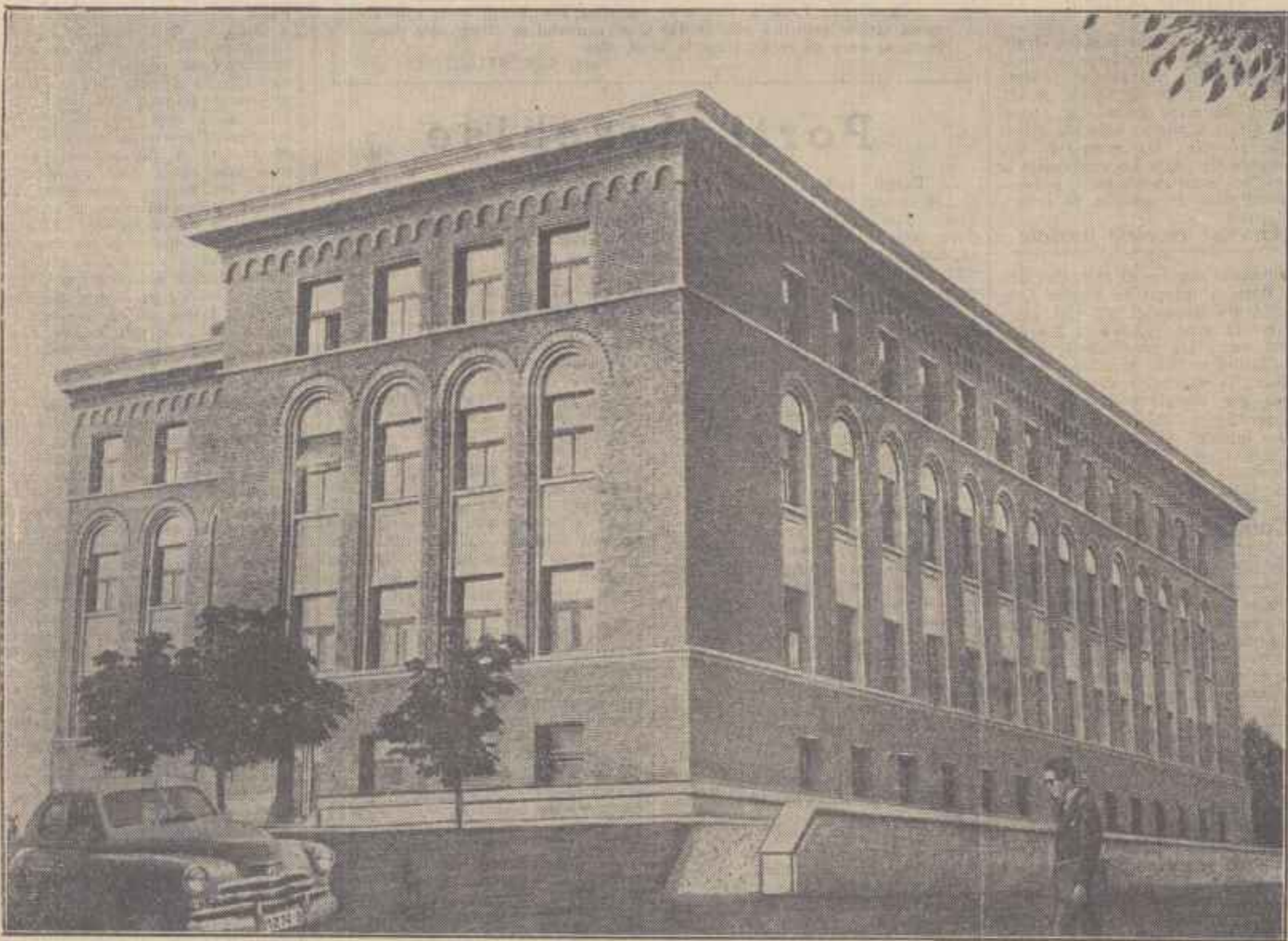

ORGANUL SFATURILOR POPULARE DIN REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ

Oameni ai muncii din industria construcțiilor! Dați în folosință la termenul stabilit și în bune condițiuni noile unități industriale, locuințe și clădiri social-culturale! Luptați pentru economisirea materialelor și continua reducere a prețului de cost al construcțiilor!

(Din chemările Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român cu prilejul zilei de 23 August 1956).

Pe tot cuprinsul patriei noastre s-au ridicat în anii puterii populare numeroase construcții industriale și social-culturale. În orașul Iași bunăoară, s-au construit o fabrică de antifolice, o filatură modernă, s-au ridicat numeroase blocuri pentru căminele studențești și locuințele muncitorești. În clișeu: Noua clădire a Institutului de Cercetări Chimice de pe lângă filiala Iași a Academiei R.P.R., a cărei construcție s-a terminat zilele acestea.

Foto: MIHAI POPESCU

Un atentat împotriva libertăților democratice

Este bizară oare coincidența care face ca sentința samavolnică a Tribunalului constituțional de la Karlsruhe — echivalentă cu interdicția Partidului Comunist din Germania — să urmeze la numai o lună după votarea legii serviciului militar obligatoriu? Nicidecum. Coincidența — dacă aceasta se poate numi — coincide cu prima etapă a unui plan prestabilit — este firească. Partizanii reînnoirii Germaniei occidentale au nevoie de drumuri netezite pentru a-și pune în practică proiectele.

Și guvernul de la Bonn e grăbit. Nucleul noii armii militare, următorul pas în realizarea planului, nu poate fi pus pe picioare decât cu ajutorul autorităților de la Paris, care trebuie să dea un gir pseudo-internațional, și cu câteva legi reacționare votate în parlamentul de la Bonn. În rezistența împotriva reînnoirii Germaniei occidentale crește în fruntea maselor populare. În frunța ei se află forțele democratice, cu comunistii în primă linie.

Acești comunisti care se află și în primele rânduri ale mișcării pentru unificarea politică și democratică a Germaniei.

Guvernul de la Bonn e grăbit pentru că trebuie să ia măsuri împotriva legilor care au mers împotriva Partidului Comunist și a influenței sale în masele largi vest-germane, creșterea forțelor democratice și a mișcării pentru unificare politică, precum și perspectiva unor surprize neprevăzute ale partidului lui Adenauer.

Paralel cu mișcările pentru grăbirea procesului de la Karlsruhe împotriva Partidului Comunist din Germania s-a recurs și la alte măsuri. Porțile închisorilor s-au deschis mai degrabă în urma unor patriști germani. Libertățile presedesc în cea mai perfectă formă, au fost interzise și Uniunea Tineretului Liber German și Asociația de prietenie germano-sovietică și Frontul național al Germaniei democratice și multe alte organizații democratice din Germania occidentală.

A. SOLOMON

Montarea primului laminor de tablă din Galați se apropie de sfârșit

GALAȚI (de la corespondentul nostru). — Răspunzător cu însoțirea chemărilor C.C. al P.M.R. cu prilejul zilei de 23 August, colectivul de constructori de pe șantierul marelor laminor de tablă subțire din Galați obține noi realizări în cinstea marii sărbători. Principala efort al constructorilor este îndreptat în aceste zile asupra lucrărilor de montaj a primului laminor de tablă. Trei dintre cele patru caie ale agregatului au și fost instalate.

Au fost de asemenea montate patru poduri rulante, precum și electromotorul de 1.200 C.P. ce va acționa cilindrul laminorului. Sînt aproape terminate și lucrările celor două gazețene care fac parte din complexul de utilități al agregatului. Și la montarea cuploarelor, lucrările sînt avansate. La două dintre acestea se execută acum lucrări.

A fost dată în exploatare calea ferată forestieră Triunghi-Tismănița

TE. JIU — În cinstea zilei de 23 August a fost dată în exploatare, cu un an înainte de termen, noua linie de cale ferată forestieră Triunghi-Tismănița.

Dacă în funcțiune a liniei Triunghi-Tismănița permite valorificarea pe scară largă a masivelor pădușoase din această parte a țării. Totodată, prin creșterea căii ferate forestiere Triunghi-Tismănița, va fi realizată legătura directă între masivele forestiere Tismănița și Tismănița cu orașul Te. Jiu prin calea ferată Te. Jiu-Tismănița construită anul trecut.

ANIL ROY CHOUDHURY

Frumoasa neagră

Lucrători din aparatul de stat! Îmbunătățiți necontenit metodele voastre de muncă, rezolvați cu grijă și fără întârziere cerințele și nevoile oamenilor muncii! Luptați pentru întărirea disciplinei de stat și pentru respectarea strictă a legalității populare!

(Din chemările Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român cu prilejul zilei de 23 August 1956).

În anii puterii populare

Oltenia — cea mai nouă regiune petroliferă a țării

Așezări mici, acuite la poalele dealurilor mîncate de ape, cu case sărăcioase, îngrate de-a lungul drumurilor prăfuite, acesta a fost orizontul în trecut aspectul unor din satete oltenice: Ogoarele-curele de pămînt pe coastele dealurilor. Pămînt roșcat, spulberat de vînturi și ros de ploaie. Holde puține. Despre „beșugul” locuitorilor de pe aici circula o glumă plină de un crud adevăr:

— Cîț porumb ai făcut, măi Ioane? — Două lepe și-o Mărie! (cît aduce de două ori pe spinarea lepei și odată Măria, nevastă-sa).

Și atunci, gonit de foame și sărăcie, țărănul lua calea orașelor îndepărtate pentru a-și găsi de lucru. Și unde nu-l găsea? Înamal în porturi, ascăgiu în București, muncitor în schelele Prahovei, zăvăgău cu coșurile la Iași. Aceasta era viața pe care generații întregi de olteni au dus-o decenii și veacuri de-a rîndul. Deși crud și zgîrcit cu el, țărănul nu și-a urît niciodată pămîntul natal și după ani și ani de rătăcire pe meleaguri străine tot aici își afla ultimă mînore. De unde să știe că pămîntul, această mamă vitregă pentru el atîta vreme, purta în sine, în tîlta bogății ascunse, atîta și atîtea comori nesecate!

Povestea comorii

Mi-a spus-o moș Gheorghe, un țărăn puștel la trup, care-și ducea încă cu dirizien în spinare povara grea a anilor.

— Este pe aici pe la noi o vale. Pe vale trecu un pîrlîș. Încă înainte de a mă trezi eu pe lume — și sînt „cîțiva” anișori de atunci — oamenii au descoperit scurgîndu-se pe apa pîrlîșului un lichid negru, unsuros, ce se prelingea din mîruntaiele pămîntului. Oamenii îl strîngeau și după ce zvintau apa din el, îl foloseau la unsul cîrurilor. Încă de pe atunci pîrlîșul a căpătat numele de Pîrlîș Păcurii. Pe vremea copilariei mele, să tot fie vreo 70 de ani de atunci, era pe la noi un bolnăș, un Din-că Schierii care a încercat să dea de izvoare „păcurii”. A pus oamenii de a săpa un put cu de vreo 40 de m. adîncime. Dar s-a surpat. Mai tirziu a încercat din nou. Au ajuns la 80 de metri, dar tot n-au dat de nimic. Urmele putului s-au cunoscut multă vreme. „La putul lui Schierii”, așa-l zice oamenii și azi locușii aceluia. De atunci mălă vreme nimeni n-a mai încercat să dea de izvoare „păcurii”.

Am aflat că mai tirziu, pe baza studiilor geologice întreprinse, oamenii de știință — ca cercetătorii Murgoci, profesorul Milăde Filipescu și alții — au semnalat prezența petrolului în această regiune a țării. Dar nimeni nu s-a lămurat să-l dea de urmă. Nici chiar atunci cînd trusturile monopolizatoare străine s-au năpus-

lit asupra pămîntului țării noastre sugîndu-l ca niște lipitori însetate toată viața. De ce? Pentru că aceasta necesită investiții, cheltuieli uriașe, pe care capitaliștii nu se îndurau să le facă. Exploatarea sălbatică a zăcămintelor cunoscute pe atunci le satisfăcea doar pentru o bună bucată de vreme poftile nesăbuite de îmbogățire.

Locuri ce-și schimbă fața

Visitatorul care a cunoscut cîndva aceste meleaguri invadate în linistea patriarhală a zărilor și nopților liniștite de vară nu poate să nu rămîna surprins de suflul nou de viață care pulsează azi aici. Rupid zăgăzurile vieții monotone de altădată, anii regimului de democrație populară au inundat și plaiurile oltenice cu învelșul năvalnic al vremurilor noi. Azi, în locul buciului cloșănesc, aceste plaiuri, ca și multe alte văi și dealuri de pe cuprinsul Olteniei, răsună de dozulul motoarelor, de pîșălul înfundat al pompelor, de zornălul metalic al grănicelor. Crescute ca din pămînt, turlele sonderelor domina azi înălțimile, se ridică semețe din adîncurile văilor. Nu una sau două, ci zeci și sute. Și asta în numai cîțiva ani.

Nici satele nu mai sînt aceleași. Alături de căsuțele mici, făcute din bîrne, cu acoperișuri tuguile de șindrilă, au apărut case noi, spațioase și igienice, lucrate din zid; zeci și zeci de apartamente confortabile înzestrate cu cele mai moderne instalații de apă și gaze, electrice sau radiofonice — adevărate orașe muncitorești. Blocuri uriașe adăpostesc azi sute și sute de muncitori nefamiliarizați veniți din împrejurimi sau de la mari depărtații. Se construiesc dispensare și cluburi, băi și cinematografe. Azi oltenii nu mai sînt oropîșii de ieri, iar pămîntul nu le mai este o mamă vitregă.

Nu mai cine a trecut cîndva printr-o schelă poate să-și dea seama cît de grea, dar și cît de frumoasă este munca de petrolist. Însoțit de inginerul Gh. Mîndruș, directorul ad-junct al schelei, am vizitat în una din nopțile trecute parcul IV al schelei nr. 1. Becurile sonderelor luminau ca zău curbele drumului, bine pietruit, pe care autocamionul ce ducea în schelă primul schimb de muncitori, urca sfîrșind puternic.

Din loc în loc, camionul se oprea pentru a lăsa să coboare muncitorii ce se aflau apoi în adăncurile pămîntului spre sondaje. Cei așteptau. Mulți dintre ei erau localnici, țărani care plîsă acum cîțiva ani în urmă nîc nu știau cum arată o sondă. Ei au deprins meșteșugul sonderului de la brigăzile detașate din Valea Prahovei sau Moldova, de la consătenii lor care pentru această muncă au fost nevoiți cu ani de zile în urmă să-și părăsească familiile, să rătească lungă vreme pe meleaguri străine.

Fără să vreau mi-am amintit de cuvintele lui Petre Licăre, un om de vreo 40 și ceva de ani, cu care stătuam de vorbă în vale cu cîteva ore mai înainte. Tocmai venise din schelă unde lucrase la extragerea unei garnituri. L-am găsit împreună cu alți muncitori dintr-o lucrare scrisă la cursurile pe care le urma pentru a se califica în meseria de sonder de intervenție. În mîna în care cu cîteva luni în urmă țînuse bîla — fusese cloșan plîsă atunci — acum frămînta un capăt de creion cu care se străduia să facă o schemă a capului de erupție.

— Stau și mă minunez eu singur — mi-a zis — de cîte pot să facă aceste mîini, pe care atîta vreme nu le-am știut în stare decît să poarte coasa sau bîla de cloșan.

(Continuare în pag. 3-a)

O delegație a Adunării Naționale Franceze și a Consiliului Republicii din Franța va vizita țara noastră

În dorința de a dezvolta relațiile de prietenie dintre poporul român și poporul francez, președintele Marii Adunări Naționale, Constantin Pirvulescu, a adresat d-lor André Le Troquer, președintele Adunării Naționale Franceze, și Gaston Monnerville, președintele Consiliului Republicii, cîte o scrisoare, prin care invită în numele Marii Adunări Naționale a R.P.R. ca o delegație a Parlamentului francez să viziteze în acest an R.P.R.

La 26 iulie, d-ii André Le Troquer și Gaston Monnerville au trimis cîte o scrisoare președintelui Marii Adunări Naționale a R.P.R. prin care fac cunoscut că Biroul Adunării Naționale Franceze și Biroul Consiliului Republicii, pornind de la convingerea că contactele între parlamentarii celor două țări le vor permite să se cunoască mai bine și să stabilească între ei relații cordiale, au hotărît să accepte această invitație.

Conform acestei hotărîri o delegație a Adunării Naționale Franceze compusă din 10 membri, căreia i se va alătura o delegație a Consiliului Republicii compusă din 5 membri, va vizita Republica Populară Romînă în cursul lunii octombrie a.c.

(Agerpres)

Schimbările culturale — o cale spre făurirea prieteniei dintre popoare

Convorbire cu ANIL ROY CHOUDHURY, secretarul Societății pan-indiene a artelor plastice și artizanatului

Deși prea puțin dintr-o cetățenie a țării noastre au avut fericirea de a vizita India, mulți dintre noi am admirat adesea, în muzee sau în albume și cărți, creația înzestrată artistic și artistică — unii cu renume mondial, alții anonimi creatori populari. Fauna artei indiene multiceculare a trecut de mult granițele Indiei și e cunoscută și admirată în toată lumea. În momentul de față pictorul Anil Roy Choudhury, secretar al Societății pan-indiene a artelor plastice și artizanatului, personalitate proeminentă în lumea artistică indiană este oaspete al țării noastre.

Nu ne-a fost greu să-l recunoaștem în mulțimea din holul hotelului Alhambra Palace. Fața amănunțită, ochii vii și expresivi, zîmbetul strălucitor sînt caracteristice populației insorțului Bengal. L-am rugat să ne vorbească despre activitatea sa, alții pe planul creației ei și în cadrul Societății la care secretar este.

Ne-am așezat la o masă a cafenelei hotelului și Anil Roy Choudhury a în-

poarte discuții și cu cercurile artistice românești care vor fi reprezentate, alții la Congresul și la Expoziția internațională.

Societatea are și o activitate editorială, a continuat d-l Choudhury. Ea editază o serie de reviste și publicații dintre care cea mai veche este „Rupa Lekha” — „Scrisori despre frumos” — care apare de două ori pe an într-o ediție amplă, cu multe reproducții bine executate ale operelor de artă indiene. Peste 600 de exemplare trec granițele Indiei și sperăm că în curînd va fi trimisă și în România.

Am pus d-lui Anil Roy Choudhury întrebări despre propriile sale lucrări, despre vederile sale asupra artei. Cu multă modestie, artistul s-a mărginit să ne spună că lucrează mai mult în acuarela și gușa și că subiectele sale favorite sînt luate din viața cotidiană a Indiei, în special din viața de la țară; că se preocupă să îmbine tradiția veche a picturii indiene cu concepțiile picturale moderne. În legătură cu acestea a lînut să precizeze că este un adversar nempăcat al suprarealismului.

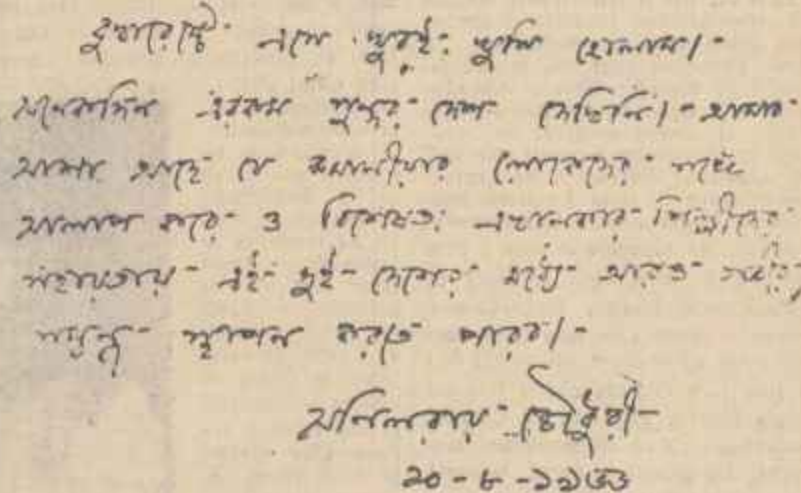

mul și al picturii „abstracte”: aria de acest gen i se pare lipsită de sens, înțelegibilă.

Am încercat să reduc discuția la opera lui. A zîmbit:

— Veți putea face în curînd cunoș-

(Continuare în pag. 3-a)

20-6-56

Sînt foarte fericit că mă aflu în București, unul din cele mai frumoase locuri pe care le-am vizitat vreodată. Cunoștința mea cu poporul român, în special cu artiștii, o să mă ajute să făoresc relații culturale mai strînse între România și India.

ANIL ROY CHOUDHURY

